

gældende tariffmæssige Dagløn i Straffebøder til sin Kommune! Lige ved Halvdelen af sin Dagløn skal en Landarbejder afse til sin Kommune fra et af Sygdom i Forvejen ruineret Hjem. Det er derfor fuldt berettiget at kalde denne camouflerede Frikørselsret for dem med de smaa Russerheste, som for øvrigt ingen Læge vil køre med, for dyrekøbt og alt for dyrt købt ved denne Kontrol- eller Straffeafgifts Indførelse.

Hvad nu de indviklede Frikørselsregler angaar, taget i Almindelighed, er det saadan efter den nugældende Lov, at for Kørsel indtil 12 km betaler Kommunen; men ogsaa ud over 12 km betales af Kommunen for de første 12 km, og for den øvrige Vej længde betales af Sygekassen efter en nærmere af Amsraadet fastsat Takst. Men efter det foreliggende Ændringsforslag bliver det saadan, at Kørsel indtil 10 km betales af Kommunen, og hvis nærmeste Læge bor over 10 km fra den syges Bopæl, betaler Kommunen ogsaa hele Udgiften. Men bor nærmeste Læge indenfor 10 km's Afstand fra den syges Bopæl, og den syge vælger en fjernereboende Læge, saa betaler Kommunen for de første 10 km, medens Sygekassen skal betale for Befordringen udover de 10 km.

Endvidere vil jeg angaaende Frikørselsretten bemærke, at der i Stykke 7 i Ændringsforslag Nr. 14 findes en ny Bestemmelse, som jeg anser for meget farlig. Den gaar ud paa, at Medlemmer i Købstæder, Handelspladser og paa Købstæders Markjorder indenfor en Kilometers Afstand fra Bygrænsen faar Ret til Fribefordring, ogsaa til den behandlende Læge, naar Lægen erklærer Befordringen for nødvendig. Jeg kalder denne Bestemmelse for farlig. Det er nemlig noget nyt at fritage Lægen for en Pligt, han i Almindelighed har, nemlig den at skulle tilse den syge. Nu maa han selv betale eventuelle Befordringsudgifter til Sygebesøg, men efter Forslaget kan Lægen selv, egenmægtig, erklære det for nødvendigt, at Patienten bringes hen til ham, hvilket vil sige, at en stærkt optagen Læge, der har en for stor Praksis — jeg maa ganske vist i Sandhedens Interesse tilføje, at det behøver ikke at være, fordi han er meget nævenyttig efter Indtægter, men det kan ogsaa være, fordi der er en saa ubetinget Tillid til vedkommende Læge, at det er umuligt for ham at faa Medlemmerne fjernet fra sig —, en Læge, der er overbelastet, og som ikke kan faa Sygekassemedlemmerne til at søge en anden Læge, fristes til at forsøge Aflastning ved at kræve, at Patienterne skal bringes til ham. Den

højtærede Sundhedsminister, der selv er Læge, foreslaar denne Ændring under Devisen: Patienter hentes og bringes — ligesom Vasketøj! Har man følt sig magtesløs overfor Lægerne og stillet Forslaget ud fra den gamle Anvisning, at eftersom Bjerget ikke vil komme til Muhamed, saa maatte Muhamed komme til Bjerget? Det er lidt vanskeligt at blive klar herover. For imidlertid ikke at gøre Flertallet Uret skal jeg tilføje, at der i dette Ændringsforslag er et eneste nyt Gode, nemlig dette, at Fribefordringsretten ikke alene kommer til at gælde Hestekøretøj og Automobil, men med praktisk talt ethvert Befordringsmiddel lige fra Jernbane, Flyvemaskine og Dampbaad til en almindelig Robaad, hvad der ikke mindst er til Nytte og Gavn for en somt boende Mennesker paa nær eller fjernt liggende Smaaøer, som vort Land er saa rigt paa.

Med Hensyn til det konservative Folkepartis Ændringsforslag under Nr. 16 vedrørende Lovens § 17 vil jeg gerne bemærke, at ifølge de nugældende Regler i Lovens § 17, 4de Stykke, skal en Sygekasses Formand hvert Aar inden 15. Februar til Sygekasseinspektoratet indsende en Fortegnelse over Sygekassens Medlemmer, og Medlemsfortegnelsen skal være paategnet en Erklæring fra Formanden, som paa Tro og Love attesterer Rigtigheden af de givne Oplysninger. Nu foreslaar det konservative Partis Mindretal som en Betingelse for Statstilskuddets Tildeling, at samtlige Bestyrelsens Medlemmer, eller et af Bestyrelsen dertil udpeget Udvalg, skal underskrive en Erklæring paa Tro og Love om, at den i Loven paabudte Revision har fundet Sted, og at der efter denne ikke dem bekendt i Sygekassen findes noget Medlem, der efter Lovens Regler er uberegtiget til at staa som ubemidlet nydende Medlem af Sygekassen.

Det er en overmaade uheldig Bestemmelse at sætte ind i Loven. Jeg har grumme vanskeligt ved at holde nogenlunde Rede paa over 90 000 Medlemmer, uagtet jeg dog har Del i den daglige Drift; men for Bestyrelsens Medlemmer er det fuldstændig vildt, at de skal underskrive paa noget, som de ikke kan være vidende om. Man kan dog ikke forlange, at de forud for denne Underskrift sætter sig til i Erindringen at gennemgaa alle dem, de kender, som de nu og da har set paa en Generalforsamling eller lignende, for at opspore, om der muligt er en af dem, om hvem de vidste, at han havde en Indtægt, der er for stor. Men selv om de kunde det, vilde det kun være en forsvindende Brøkdel, de vil være i Stand til at afgive